

Kamnosek.

(Po japonski pravljici.)

Živel je kamnosek, ki je vsako jutro navsezgodaj hitel s svojim kladivom in dletom proti pobočju bližnje gore, kjer je lomil skale in jih obdeloval za razne gradbene namene. Mož je bil zelo izurjen v svoji stroki, pa je imel vedno polne roke dela, tako da je lahko živel srečno in zadovoljno.

Ko pa je neki dan peljal krasno uglajeno ploščo granita proti hiši nekega bogataša, je opazil pri njem vso silo lepih stvari, o kakršnih se mu dotlej ni niti sanjalo.

»Oh! kako rad bi bil tudi jaz tako bogat!« je vzkliknil. »Kako prijetno bi bilo ležati v takile mehki postelji iz samega puha in imeti okoli glave svilene zavese in zlate resice.« Pobral je svoje orodje in odrinjal domov. A gorski duh je slišal njegove želje. Na mestu, kjer je stala zjutraj skromna kamnosekova kočja, se je zdaj košatila razkošna palača, prav tako polna krasnega pohištva kakor tista bogataševa hiša, ki jo je nedavno občudoval. In kamnosek je tisto noč spal na postelji, mehki kakor puh, in imel svilene zavese in zlate resice okoli vzglavja.

Ko se je drugo jutro prebudil, je sklenil, da ne bo več delal, pa je pogledal skozi okno, da bi videl, kaj se godi okoli njega. In zagledal je krasno kočijo, s katero so iskri belci drdrali proti njegovi palači. Služabniki so tekali okoli nje spredaj in zadaj, v nji pa je sedel mlad princ v senci razprostrtega dragocenega, zlatega sončnika.

In spričo tega se je kamnosek mahoma spet začutil nezadovoljnega. »Oh! ko bi bil tudi jaz princ!« je vzkliknil. »Tudi jaz bi se rad vozil v takile kočiji v senci hladnega, zlatega sončnika.«

In komaj je to željo izrazil, že se mu je uresničila: postal je princ. Imel je kopico služabnikov v škrlatnih in zlatih oblačilih in ko se je v kočiji vozil po mestnih ulicah, mu je delal senco hladen, zlat sončnik, ki se je odprt lesketal nad njim. In tako je bil nekaj časa srečen. Ko pa je neki dan stopil na vrt, je zapazil, da je sonce posušilo vso travo in zelenje navzlic temu, da so vrt škropili s hladno studenčnico.

»Sonce je močnejše od mene!« je vzkliknil. »O, da bi postal sonce!«

In spet ga je gorski duh slišal: kot bi trenil, se je kamnosek spremenil v sonce in se čutil na vso moč ponosnega in mogočnega; velik in blesteč je žarel visoko na nebu. Požigal je riževe poljane in mučil s pripeko bogate in siromašne. Neki dan pa mu je teman oblak zastrl obraz in spet je občutil nezadovoljstvo v svojem srcu. »Oblak je močnejši od mene!« je vzkliknil ogorčeno. »Oh, da bi bil oblak!«

In gorski duh ga je na mestu spremenil v oblak in zadovoljno je visel med soncem in zemljo. Prestrezal je sončne žarke in jih ni pustil na zemljo. Odprl je nebesne zapornice, da se je dež curkoma ulil na zemljo, in ozelenelo je listje in se razcvetelo cvetje vsenaokoli. A to mu še ni zadostovalo. Dan na dan je spuščal na zemljo dežne plohe, tako da so nazadnje reke preplavile bregove in uničile riževe nasade. Iz hudomušne domišljavosti je odplaval cela mesta in vasi in se ošabno veselil svoje moči. Vendarle ga je nekaj jezilo: neka stvar na zemlji mu je bahato kljubovala in je ni mogel premakniti. To je bilo mogočno skalovje v gorskem pobočju.

»No, če je gora močnejša od mene, pa naj postanem gora!« je vzkliknil nazadnje v onemogli jezi.

In kot bi trenil, ga je gorski duh spremenil v skalo. Leta in leta je stal na mestu in ponosno dvigal svojo glavo iznad pečin okoli sebe, niti sončna pripeka niti sila viharja mu ni mogla škodovati. »To je nazadnje res najboljše, kar sem si mogel želeči!« je dejal, »zdaj prekašam vse drugo na svetu!«

Neki dan pa je zaslišal ob svojem vznožju jeklene udarce in pred seboj je zagledal kamnoseka, ki je z ostrim svedrom vrtal v njegovo trdo drobovje. Zaskalelo ga je prav do srca in v tistem trenutku se je velik kos odtrgal od njegovega skalnatega telesa in obležal pred kamnosekom.

»Kdo je močnejši od mene?« je zaklicala gora. »O, da sem jaz tisti!«

In skalnata gora se je mahoma spet spremenila v nekdanjega kamnoseka, ki je zadovoljno živel v borni koči, spal na trdem ležišču in se v potu svojega obraza mučil z dletom in kladivom v roki od zore do mraka.

In čutil se je srečnega kakor še nikoli dotlej, kajti spoznal je, da je boljše od bogastva in vseh moči na svetu delo za skromni vsakdanji kruhek.

V borbi za žogo.

Roke proč! Tako ne smemo igrati nogometa. Sodnik že žvižga, ker tako igranje je nepravilno.

Janko Sicerl:

Nogomet.

Juhu, juhu, pomlad je tu,
iz gozda se glasi kuku,
Mladina že po trati raja,
raduje krasnega se maja.

Vsa pokrajina se je oblekla v zeleno obleko in vabi mladino na prosto. Oživila so športna igrišča, kjer podijo žogo neugnani nogometaši, saj ima skoraj vsak večji kraj svoj nogometni prostor.

Nogomet se je iz Anglije razširil po vsem svetu in je kmalu postal zelo priljubljen šport. Borbe na zelenem polju pa se le prevečkrat prevržejo v surovo igro, kjer ne manjka preprirov in pretepov. Sodniki imajo velike težave, ker ne morejo krotiti nevzgojenih igralcev in vihravih gledalcev. Tista mladina, ki se navdušuje le za nogomet, se ne more navdušiti tudi za druge, lepše športe, poleg tega pa jo strastno igranje tako prevzame, da trpi večkrat tudi škodo.

Burjevčev Gašper je mislil, da je prišel zato na svet, da bo samo žogo brcal. Skoraj bi ga bili brcnili tudi iz šole, ker jo je preveč zanemarjal, pa je že prej dobil na igrišču za svoje vneto igranje nepričakovano plačilo. Junaško je branil vrata, se vrgel na žogo. Nasprotnik

pa je zamenjal njegovo glavo z žogo, ga nežno brcnil, mu poškodoval čeljust in izbil tri zobe.

Tako igranje ni športno. Vi, mladi nogometaši, pa igrajte lepše. Saj imate trdno voljo, da se boste podredili pravilom igre in tako premagali surovost v nogometu. Ako boste dosegli lepo tehnično nogometno znanje, boste lahko še kdaj kot nogometni strokovnjaki zastopali naš nogomet na mednarodnem zelenem polju. Pri nas nogomet sicer napreduje, vendar so imeli naši nogometaši v prvi tekmi s Poljaki smolo, tako da ne bodo mogli naši na svetovne tekme, kjer bi merili svoje moči in znanje z najboljšimi evropskimi moštvi, med katere spadajo predvsem Italijani in Madžari.